

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoCsp/32/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121200154
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6121200154.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Anny Snopčokovej v právnej veci žalobcu: A. B. C., C., C. C. D., E. X, F.: XX XXX XXX, právne zastúpený Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Bratislava, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: G. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom I. J., korešpondenčná adresa: I., I. K. XX, zast. JUDr. Karína Uhrínová, advokátka, so sídlom Banská Bystrica, Nám. Š. Moysesa 4, o zaplatenie 20 000,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9Csp/26/2021-372 zo dňa 7. júla 2023, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9Csp/26/2021-372 zo dňa 7. júla 2023 v zamietajúcom výroku a vo výroku o trovách konania p o t v r d z u j e.

II. Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“) rozhodol tak, že (I.) „Súd návrh žalobcu, ktorým sa domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 19 900,- Eur s úrokom z omeškania 1 464,29 Eur a úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 11 711,58 Eur od 11. 05. 2022 až do zaplatenia, zamietá“. (II.) „V prevyšujúcej časti súd konanie zastavuje“. (III.) „Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %, v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia, ktorým bude rozhodnuté o ich výške“.

1.2 V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca ako právny nástupca Slovenskej sporiteľne a. s. sa domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 20 000,- eur pozostávajúcej z neuhradenej istiny úveru vo výške 11 811,58 eur, riadneho úroku vo výške 8 188,42 eur a úroku z omeškania vo výške 5 % ročne počnúc dňom 10. decembra 2019 až do zaplatenia, z titulu uzatvorenej zmluvy žalovaného so Slovenskou sporiteľňou a. s. dňa 7. decembra 2013, číslo zmluvy 5050340591 (ďalej aj len „zmluva o úvere“).

1.3 Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 22. júna 2022 žalobu v plnom rozsahu zamietol. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 25. apríla 2023 zrušil prvostupňové rozhodnutie a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Odvolací súd vyslovil potrebu zaoberať sa otázkou vecnej a procesnej legitímácie žalobcu, ktorá jednoznačne vyplynie zo skúmania splnenia podmienok vyplývajúcich z ustanovenia § 92 ods. 8. Zákona o bankách. Súd prvej inštancie sa preto zaoberal otázkou vecnej aktívnej legitímácie na strane žalobcu, ktorý si túto odvodzoval od zmluvy o postúpení pohľadávok od pôvodného veriteľa Slovenskej sporiteľne a. s., uzatvorenej dňa 9. decembra 2019 (ďalej len „zmluva o postúpení pohľadávok“). Právny zástupca žalovaného na pojednávaní uviedol, že žalobca

nepreukázal doručenie výzvy v zmysle ustanovenia § 92 Zákona o bankách s dátumom 22. augusta 2019. Doložil doklad o tom, že doručovaná zásielka žalovanému na adresu Viestova ako aj Horná Mičiná sa vrátila s dodatkom, že adresát je neznámy. Bolo to z dôvodu, že už predtým dňa 8. marca 2019 prebehla dražba nehnuteľnosti založenej v prospech právneho predchodcu žalobcu na subjekt Hofe s.r.o. Tento zrušil žalovanému trvalé bydlisko na tejto adrese. Zástupca žalobcu poukázal na povinnosť žalovaného upravenú vo všeobecných zmluvných podmienkach, aby pokiaľ zmení korešpondenčnú adresu, oznámil túto skutočnosť veriteľovi. Keďže si túto povinnosť nesplnil, mal za to, že došlo k doručeniu tejto výzvy. Podľa zástupkyne žalovaného nedošlo ku zmene trvalého bydliska z vôle jej klienta, ale k zrušeniu trvalého bydliska z vôle nového vlastníka, o čom jej klient ani nemal vedomosť.

1.4 V intenciách zrušujúceho rozhodnutia súd prvej inštancie skúmal, či boli splnené všetky podmienky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách v čase uzatvorenej zmluvy o postúpení pohľadávok t. j. či bola zo strany pôvodného veriteľa zaslaná žalovanému osobitná písomná výzva, či v tej dobe existovala relevantná doba omeškania dlžníka aj napriek písomnej výzve banky, ktoré podmienky sú v zmysle hmotného práva zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky.

1.5 Súd prvej inštancie uviedol, že podľa tvrdenia žalobcu, jeho právny predchodca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 15. augusta 2018, prípisom zo dňa 16. augusta 2018, v ktorom zároveň vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy v lehote 15 dní (č. l. 21 spisu). Listom zo dňa 22. augusta 2019 bolo žalovanému oznámené, že pohľadávka je splatná v celom rozsahu, pričom je v omeškaní so splácaním viac ako tri mesiace. Žalobca upozornil žalovaného, že ak neuhradí dlžnú sumu je oprávnený postúpiť pohľadávku tretej osobe. Následne podaním zo dňa 10. decembra 20219 oznámil postúpenie pohľadávky na žalobcu (č. l. 89 spisu). Pokiaľ (žalobca) pripojil doručenkou ohľadom zásielky zo dňa 22. augusta 2019, ktorá sa mala týkať výzvy na úhradu dlžnej sumy s oznámením, že banka je oprávnená pohľadávku postúpiť tretej osobe, táto zásielka sa vrátila ako nedoručená z dôvodu, že adresát bol neznámy (č. l. 152 spisu).

1.6 Súd prvej inštancie skonštatoval, že v intenciách druhostupňového rozhodnutia vyhodnocoval, či boli splnené zákonné podmienky upravené v § 92 ods. 8 Zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky banky Slovenskej sporiteľne a. s. na žalobcu. Súd prvej inštancie v tomto smere uviedol, že výzva banky zo dňa 22. augusta 2019 (č. l. 73 a 148 spisu), ktorou banka upozornila klienta (žalovaného) na možnosť postúpenia pohľadávky, ako aj výzvu na splnenie dlhu, s ktorým bol v omeškaní, nebola žalovanému účinne doručená. K tomu súd prvej inštancie dodal, že táto skutočnosť nebola v konaní sporná (viď. doručenka z č. l. 151 a 152 spisu vrátane dňa 28. augusta 2019 s poznámkou adresát neznámy). Pokiaľ zástupca žalobcu argumentoval znením všeobecných obchodných podmienok (bodom 10, str. 32 p.v. spisu), v ktorých je uvedené, že klient je povinný oznámiť banke okrem iného adresu ako aj akúkoľvek jej zmenu, v opačnom prípade sa považuje za doručenie vykonané na poslednú banke známu adresu, súd prvej inštancie poukázal na tú skutočnosť, že obsah všeobecných obchodných podmienok pripojených k spisu je značne rozsiahly a neprehľadný pre bežného spotrebiteľa. Nie je z nich ani zrejmé, že mu boli riadne doručené, a že bol s nimi aj riadne oboznámený (konkrétne s týmto ustanovením). Je zrejmé, že sa jedná o podmienky, ktoré nepredstavujú individuálne dojednanie, keďže žalovaný nemohol ovplyvniť ich obsah (viď. ustanovenie § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka). V súvislosti potom aj so znením ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách a § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka predstavuje táto časť všeobecných podmienok neprijateľnú zmluvnú podmienku, keďže dovoľuje dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa v zmysle § 53b Občianskeho zákonníka. Podľa názoru súdu prvej inštancie toto ustanovenie bolo aj v rozpore so znením ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ktoré vyžaduje nielen existenciu písomnej výzvy banky na plnenie pred postúpením pohľadávky na iný subjekt, ale za účelom oboznámenia sa s jej obsahom aj jej doručenie, resp. doručenie do dispozičnej sféry spotrebiteľa, k čomu v danom prípade nedošlo. O tom, že na uvedenej adrese žalovaný nebýva z dôvodu predchádzajúcej dražby tejto nehnuteľnosti mal pri tom žalobca vedomosť od svojho právneho predchodcu, v prospech ktorého sa dražba realizovala. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie nepovažoval postúpenie pohľadávky na žalobcu za platný právny úkon (§ 39 Občianskeho zákonníka) pre nesplnenie zákonnej podmienky existencie (doručenej) výzvy pred postúpením žalobcovi v zmysle ust. § 92 Zákona o bankách.

1.7 Vo vzťahu ku splneniu ďalšej zákonnej podmienky platného postúpenia pohľadávky, a to aby táto pohľadávka bola v čase postúpenia splatná, mal súd prvej inštancie za to, že bolo na žalobcovi aby

nielen tvrdil, ale aj preukázal, že k platnej predčasnej splatnosti dlhu došlo v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka v súvislosti so znením ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Otázka posúdenia či došlo k platnému predčasnému zosplateniu dlhu nevyhnutne súvisí s otázkou, pre ktorú neuhradenú splátku si žalobca, resp. jeho právny predchodca uplatnil právo vyplývajúce mu zo znenia ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka, navyše ak toto právo si môže veriteľ v zmysle predmetného ustanovenia uplatniť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky (po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky), keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Pre ktorú splátku došlo k predčasnému zosplateniu dlhu nevyplýva ani z výzvy zo dňa 23. mája 2018, ani z oznámenia predčasnej splatnosti pohľadávky zo dňa 16. augusta 2018. Tento nedostatok nemôže konvalidovať tvrdenie žalobcu v priebehu konania. Aj keď výslovne z textu zákona táto povinnosť nevyplýva, má vplyv na posúdenie platnosti právneho úkonu.

1.8 Čo sa týka vznesenej námietky premlčania, k tomu súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ v zmysle výzvy zo dňa 23. mája 2018 bol žalovaný v omeškaní so splácaním pohľadávky v sume 8 925,35 eur (bez úrokov z omeškania), táto suma predstavovala neuhradených viac než 10 dojednaných splátok. Ak by sa jednalo o splátky nasledujúce za sebou, pre splátky splatné 15. mája 2017 až 15. augusta 2017, keďže žaloba bola podaná dňa 15. decembra 2020, by žaloba bola podaná po všeobecnej 3-ročnej premlčacej dobe (aj s pripočítaním 3 mesiacov v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Bez vedomosti, pre ktorú splátku došlo k pristúpeniu k predčasnej splatnosti dlhu nebolo podľa súdu prvej inštancie možné posúdiť, či je pohľadávka žalobcu premlčaná. Táto skutočnosť však nemôže byť na ťarchu spotrebiteľa ako slabšej strany.

1.9 Z uvedených dôvodov, pre nepreukázanie vecnej aktívnej legitímácie (najmä pre nepreukázanie doručenia výzvy žalovanému pred postúpením pohľadávky v zmysle ust. § 92 Zákona o bankách pred postúpením pohľadávky na žalobcu), súd prvej inštancie žalobu žalobcu v časti, v ktorej nedošlo ku späťvzatiu žaloby zamietol ako bezdôvodnú. V časti, v ktorej došlo ku späťvzatiu žaloby súd prvej inštancie konanie zastavil podľa ust. § 145 ods. 2 CSP. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa zásady úspechu v spore v zmysle § 255 ods. 1 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca (ďalej aj len ako „odvolateľ“) prostredníctvom svojho právneho zástupcu, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), h) CSP, pričom uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie napáda v časti, v ktorej okresný súd žalobu zamietol.

2.1 Žalobca v odvolaní tvrdil, že jeho právny predchodca dodržal podmienky v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách a uviedol, že žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol postupom vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, aj o. i. výzvami (s dokladmi o odoslaní): 1/ výzvou zo dňa 23. mája 2018 na úhradu dlžnej sumy spolu s obálkou, 2./ výzvou zo dňa 16. augusta 2018, ktorou právny predchodca žalobcu vyhlásil úver za predčasne splatný spolu s doručenkou, 3./ výzvou zo dňa 22. augusta 2019, ktorou právny predchodca žalobcu žalovaného upozornil na možnosť postúpenia pohľadávky tretej osobe spolu s obálkou. Za kvalifikovanú výzvu právneho predchodcu žalobcu v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách pritom možno považovať nielen výzvu zo dňa 23. mája 2018, ale aj oznámenie o vyhlásení splatnosti zo dňa 16. augusta 2018 a výzvu zo dňa 22. augusta 2019. Na základe uvedeného žalobca považoval za nesporné, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky (9. decembra 2019) napriek písomnej výzve banky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Žalobca namietol, že napadnuté rozhodnutie nezohľadňuje judikatúru najvyšších súdnych autorít, pokiaľ ide o obsahové náležitosti výzvy v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

2.2 Žalobca namietal záver súdu prvej inštancie, ktorý pripísal na ťarchu žalobcu skutočnosť, že žalovaný neoznámil právnomu predchodcovi žalobcu novú adresu na doručovanie, a z tohto dôvodu ustálil, že v konaní nebolo preukázané doručenie zásielky, ktorej obsahom bola výzva zo dňa 22. augusta 2019, v ktorej bol žalovaný upozornený, že ak dlžnú sumu v stanovenej lehote neuhradí, banka je oprávnená pohľadávku postúpiť tretej osobe. Zároveň žalobca poukázal na to, že pri preukazovaní doručenia písomností je v zmysle konštantnej judikatúry potrebné aplikovať teóriu dôjdenia, v zmysle ktorej sa nevyžaduje, aby bol úkon aj reálne doručený, ale postačuje, že sa písomnosti dostali do dispozičnej sféry adresáta. Uvedené bolo nepochybne v prejednávacom prípade preukázané. Žalobca poukázal na R 4/2021. Žalobca považoval za absurdné, že súd prvej inštancie dospel k záveru, že časť

všeobecných obchodných podmienok (o fikcii doručenia) predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku (bod 24. odôvodnenia rozsudku). Žalobca tak považoval záver súdu prvej inštancie o nepreukázanom doručení výzvy zo dňa 22. augusta 2019 vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti za absurdný.

2.3 Žalobca tvrdil, že k mimoriadnemu zosplatneniu úveru došlo v súlade so zákonom a uviedol, že právny predchodca žalobcu v posudzovanom prípade využil svoje právo zosplatniť pohľadávku a podaním zo dňa 16. augusta 2018 žalovanému oznámil, že si toto právo uplatňuje. Zároveň žalovaného týmto podaním vyzval v lehote 15 dní k úhrade pohľadávky, t. j. k zosplatneniu úveru prišlo márnym uplynutím lehoty na zaplatenie v zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Žalovaný sa pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru omeškal (viac ako tri mesiace) s úhradou dohodnutých mesačných splátok riadne a včas a bol opakovane vyzývaný k úhrade omeškaných splátok úveru, a to okrem iných výziev aj výzvou zo dňa 23. mája 2018, v ktorej bol upozornený na oprávnenie banky vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru v prípade, ak dlžnú sumu neuhradí do 15 dní od doručenia tejto výzvy. Následne, v súlade s so zákonom právny predchodca žalobcu podaním zo dňa 16. augusta 2018, s názvom „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“, uplatnil právo na zaplatenie všetkých splátok pre neplnenie splátkového kalendára, v dôsledku čoho sa stal úver splatným v celom rozsahu. Z obsahu výzvy žalovaný nezameniteľne poznal rozsah svojho omeškania a rovnako vedel, že na to, aby veriteľ neuplatnil svoje právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, musí omeškané splátky uhradiť.

2.4 Žalobca namietol nesprávne právne posúdenie ohľadom neurčitosti výzvy v zmysle ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka a zdôraznil, že dlžník (žalovaný) porušil dohodnuté zmluvné povinnosti (neplnil dohodnuté splátky riadne a včas) a vo výzve z 23. mája 2018 bol jasne, určito a zrozumiteľne vyzvaný k zaplateniu omeškaných splátok úveru vo výške spolu 8 925,35 eur, rovnako je zrejмый rozsah omeškania žalovaného aj vo výzve zo dňa 16. augusta 2018, v ktorej bol žalovaný vyzvaný, aby pohľadávku zo zmluvy vo výške 142 343,31 eur uhradil do 15 dní. Na základe uvedeného je posúdenie súdu nezrozumiteľné. Žalovaný (dlžník) z obsahu výziev nezameniteľne poznal rozsah svojho omeškania a rovnako vedel, že na to, aby veriteľ neuplatnil svoje právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru musí omeškané splátky uhradiť. Keďže tak žalovaný neurobil, potom právny predchodca žalobcu v prísnom súlade s ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka úver zosplatnil, a to podaním zo dňa 16. augusta 2018.

2.5 Žalobca ďalej uviedol, že právne posúdenie otázky aktívnej vecnej legitímácie a premlčania je výhradne vecou súdu a žalobca nemá povinnosť vec právne kvalifikovať, ale len skutkovo vymedziť (čo aj urobil). Závery súdu prvej inštancie tak považoval za rozporné s procesným kódexom a aj vykonaným dokazovaním. S ohľadom na vyššie uvedené mal žalobca za to, že procesný postup súdu prvej inštancie je nesprávny, keď mu odmietol poskytnúť súdnu ochranu za situácie, že si svoje procesné povinnosti splnil. Žalobca tvrdil, že pohľadávku riadne špecifikoval, a preto sú závery prekvapivé, neodôvodnené, ojedinelé a najmä nesprávne, nakoľko ani z odôvodnenia rozsudku nie je zřejmé, aké zákonné ustanovenia súd prvej inštancie na vec aplikoval, resp. na základe čoho dospel k záveru, že pri uplatnení práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti pri porušovaní povinností dlžníka má veriteľ špecifikovať splátku, pre ktorú toto právo využíva. Žalobca zdôraznil, že právny predchodca žalobcu nemal zákonom predpísanú povinnosť uvádzať konkrétne označenie splátky, s ktorou sa žalovaný dostal do omeškania, ani vo výzve zo dňa 23. mája 2018, ani vo výzve zo dňa 16. augusta 2018. Pri zosplatňovacej výzve je pritom požiadavka súdu o to absurdnejšia, keďže zákon (druhá veta ust. § 565 Občianskeho zákonníka) jasne vymedzuje, pre ktorú splátku môže veriteľ splatnosť vyhlásiť, inak by bolo vyhlásenie splatnosti neplatné. Zároveň v tejto súvislosti žalobca uviedol, že v prípade, ak súdom vyžadované osobitné náležitosti výzvy viedli k zamietnutiu žaloby, ide o otázku podstatnú. Súd prvej inštancie teda nielenže nepostupoval správne pri právnom posúdení problematiky, ale aj zaťažil rozhodnutie vadou nepreskúmateľnosti a svojvoľnosti, nakoľko ani sám súd prvej inštancie neuviedol, akým spôsobom mala byť uvedená výzva koncipovaná tak, aby vyhovovali požiadavkám súdu. Ak preto súd prvej inštancie vyložil toto ustanovenie tak, že v spotrebiteľských veciach je právo podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka potrebné využiť tak, že v ňom veriteľ špecifikuje splátku, pre ktorú toto právo uplatňuje, potom podľa názoru žalobcu vykladal ust. § 565 Občianskeho zákonníka „contra legem“, nakoľko takýto výklad z uvedeného ustanovenia v žiadnom prípade nevyplýva.

2.6 V zmysle uvedeného mal žalobca za to, že je zřejmé, že v prípade, ak právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 16. augusta 2018, došlo k uplatneniu tohto práva pre nesplnenie splátky, ktorej splatnosť bola datovaná na 15. mája 2018. Premlčacia doba tak začala plynúť

odo dňa 16. júla 2018 (deň nasledujúci po splátke splatnej dňa 15. júla 2018) a uplynula by 16. júla 2021. Uplatnený nárok s ohľadom na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tak nie je premlčaný.

2.7 Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP v spojení s ust. § 390 písm. a) a b) CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu v celom rozsahu a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril aj napriek tomu, že mu bol k tomu vytvorený procesný priestor.

4. V dôsledku odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou, (§ 359, § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 „a contrario“ rozsudok okresného súdu v zamietajúcom výroku a vo výroku o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa § 92 ods. 8 z. č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom do 30. júna 2020, t. j. v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky (ďalej len „Zákon o bankách“), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu^{87ac}) ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu.^{87ad}) Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

7. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či sa právo prizná alebo neprizná.

8. Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu dôvodov podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP), po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie ako aj konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci samej na základe riadne vykonaného dokazovania (§ 191 CSP) v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle ustanovenia § 383 CSP je odvolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie.

9. Odvolací súd však v tejto súvislosti poukazuje na to, že rozhodná úprava procesného práva poskytuje odvolacím súdom možnosť potvrdenia nimi preskúmaných rozhodnutí súdov prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP nielen v prípade možnosti stotožnenia sa so spôsobom rozhodnutia v prvej inštancii (rozumej s výrokom rozhodnutia, poskytujúcim odpoveď na otázku majúcu sa vyriešiť) aj s jeho odôvodnením, ale tiež v tých prípadoch, v ktorých odvolací súd považoval za vecne správny (akceptovateľný) iba výrok rozhodnutia prvoinštančného súdu. O druhý z práve spomenutých prípadov šlo (a naďalej pôjde) spravidla vtedy, keď odvolací súd mal (bude mať) za to, že dôvody vedúce súd prvej inštancie k vydaniu inak správneho rozhodnutia (opäť rozumej vo výroku) neobstoja vôbec, alebo

tieto najmä v svetle odvolacích námietok nemusia byť postačujúcimi. Práve v objektívnej zrozumiteľnosti argumentácie súdu prvej inštancie potom treba hľadať kľúč ku korektnej odpovedi na otázku, dokedy ešte má odvolací súd dopĺňať (resp. nahrádzať) dôvody na podporu rozhodnutia súdu prvej inštancie sám, a v ktorých prípadoch už bude namieste, aby príležitosť na reparát poskytol tomu, na strane koho chyba nastala (obdobne uznesenie NS SR sp. zn. 6 Cdo 69/2016 z 22. februára 2017).

10. Odvolací súd v zmysle vyššie uvedeného, po vykonaní meritórneho odvolacieho prieskumu dospel k záveru, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, avšak dôvody uvedené v odôvodnení, ktoré viedli súd prvej inštancie k vydaniu vo výroku vecne správneho rozhodnutia, z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci v prejednávanej veci neobstoja a je potrebné ich doplniť.

11. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore. Namietaný záver súdu prvej inštancie založil najmä na premise o neplatnom postúpení žalovanej pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu z titulu zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 9. decembra 2019, ako následok nedodržania postupu v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Súd prvej inštancie v tomto smere považoval výlučne za výzvu podľa Zákona o bankách - výzvu zo dňa 28. augusta 2019, ktorej účinné doručenie žalovanému nebolo v spore žalobcom preukázané. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že zásielka, ktorej predmetom bola výzva banky zo dňa 28. augusta 2019 bola odosielateľovi dňa 28. augusta 2019 vrátená z dôvodu, že adresát je neznámy (č. l. 152). K procesnej obrane žalobcu, ktorý poukázal na zmluvné ustanovenie vo všeobecných obchodných podmienkach o fikcii doručenia na poslednú (žalovaným) uvedenú adresu, súd prvej inštancie uviedol, že predmetný obsah všeobecných obchodných podmienok (bodom 10, str. 32 p.v. spisu), v ktorých je uvedené, že „klient je povinný oznámiť banke okrem iného adresu ako aj akúkoľvek jej zmenu, v opačnom prípade sa považuje za doručenie vykonané na poslednú banke známu adresu“, je značne rozsiahly a neprehľadný pre bežného spotrebiteľa a v tomto kontexte posúdil predmetnú dohodu o fikcii doručenia za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ergo absolútne neplatné dojednanie. Na uvedené posúdenie súd prvej inštancie nadviazal a skonštatoval, že výzva v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách musí byť doručená do dispozičnej sféry spotrebiteľa, k čomu v danom prípade nedošlo.

12. Žalobca svoju procesnú obranu v odvolaní založil predovšetkým na námietke ohľadom nesprávneho právneho posúdenia aktívnej vecnej legitímácie v spore. Žalobca v tomto smere v odvolaní uviedol, že podmienky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách boli dodržané a za predmetnú výzvu (v zmysle Zákona o bankách) je možné považovať ako výzvu zo dňa 23. mája 2018 či výzvu zo dňa 16. augusta 2018, ktorou vyhlásil veriteľ mimoriadnu splatnosť úveru, tak aj výzvu zo dňa 22. augusta 2019 (ďalej aj len ako „predmetná výzva“). V druhom rade žalobca namietol nesprávne posúdenie dohody (o fikcii doručenia) ako neprijateľnej zmluvnej podmienky a v tejto súvislosti tvrdil, že výzva zo dňa 22. augusta 2019 bola žalovanému účinne doručená. V závere žalobca rozporoval záver súdu prvej inštancie o neplatnom zosplatnení úveru pre rozpor so zákonom.

13. Odvolací súd v prvom rade uvádza, že aktívnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním tvrdené právo, respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej - existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej - existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania a súd je povinný skúmať ju z úradnej povinnosti v ktoromkoľvek štádiu konania (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/205/2009, sp. zn. 4Cdo/162/2020 zo dňa 27. októbra 2021).

14. Súd prvej inštancie sa tak správne v konaní zamerail predovšetkým na skúmanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, najmä s ohľadom na spotrebiteľský charakter právneho vzťahu medzi stranami sporu, v nadväznosti na potrebu poskytnutia osobitnej ochrany spotrebiteľovi v spore s dodávateľom a súd prvej inštancie správne zamerail pozornosť na vysporiadanie sa s otázkou platnosti postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy, na základe ktorej by súd mohol konštatovať, že žalobca je skutočným nositeľom práva, ktorého sa v spore voči žalovanému, ako spotrebiteľovi, domáha. V spotrebiteľských vzťahoch pri konštatovaní platnosti či neplatnosti postúpenia pohľadávky z pôvodného veriteľa na ďalší subjekt, je nutné okrem všeobecných ustanovení § 524 až § 530 Občianskeho zákonníka zohľadniť aj osobitnú právnu úpravu, ktorá na daný právny vzťah dopadá.

15. Jednu z osobitných právnych úprav dotýkajúc sa postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského vzťahu predstavuje Zákon o bankách. Predmetná právna úprava pre platné postúpenie pohľadávky banky vyžaduje súčasné splnenie dvoch podmienok v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách (osobitná písomná výzva banky klientovi a relevantná doba omeškania dlžníka aj napriek písomnej výzve banky). Uvedené podmienky sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle hmotného práva a musia byť splnené už v čase postúpenia pohľadávky. Tieto podmienky postúpenia stanovuje priamo Zákon o bankách a aj keby boli zákonodarcom stanovené za účelom ochrany bankového tajomstva (uvedenú skutočnosť odvolací súd konštatuje len pre úplnosť a vzhľadom na označenie 14. časti zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách ako OCHRANA KLIENTOV A BANKOVÉ TAJOMSTVO, v ktorej je obsiahnuté aj zákonné ustanovenie § 92 ods. 8), ide o zákonné podmienky postúpenia pohľadávky. Ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva, ale priamo stanovuje hmotnoprávne podmienky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou, ide teda o „lex specialis“ vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávok (§ 524 a nasl.. Občianskeho zákonníka). Takémuto záveru nasvedčuje jednak znenie citovaného ustanovenia („môže banka alebo pobočka zahraničnej banky pohľadávku postúpiť“), ako aj jeho zaradenie do časti Zákona o bankách, ktorej nadpis znie „Ochrana klientov a bankové tajomstvo“. Účelom tohto ustanovenia teda nie je len ochrana bankového tajomstva, ale aj ochrana klientov banky. Citované ustanovenie stanovuje osobitné podmienky, za ktorých môže banka, a to aj bez súhlasu klienta postúpiť pohľadávku na inú osobu, čo výkladom „a contrario“ znamená, že ak podmienky uvedené v tomto ustanovení splnené nie sú, banka platne postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže. Odvolací súd v súvislosti s takýmto záverom poznamenáva, že takýto výklad predmetného zákonného ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách zodpovedá judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý práve za účelom zjednotenia výkladu tohto ustanovenia v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo 147/2017 zo dňa 24. apríla 2018 jednoznačne konštatoval, že „ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práv klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon.“ Zhodne aj vo svojom ďalšom rozhodnutí sp. zn. 7Cdo 26/2017 zo dňa 16. júla 2018 Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil právnu vetu: „Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (nerozhodno či obsahu úkonu alebo len jeho účelu) so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O. z.)“.

16. Odvolací súd po preskúmaní veci konštatuje, že súd prvej inštancie nemal v konaní preukázané naplnenie podmienky platnosti postúpenia pohľadávky v intencii ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, keď výzva zo dňa 22. augusta 2019, ktorá podľa názoru súdu prvej inštancie ako jediná mala predstavovať výzvu banky v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, nebola žalovanému účinne doručená.

17. Odvolací súd konštatuje, že z právnej úpravy ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ako aj vychádzajúc z teleologického výkladu tohto zákonného ustanovenia, sledujúc účel a zmysel tejto právnej úpravy, vyplýva, že pred samotným postúpením pohľadávky banky na iný subjekt zákonná úprava vyžaduje osobitnú a samostatnú písomnú výzvu banky, v ktorej banka v relevantnej časovej súvislosti pred samotným uskutočnením postúpenia pohľadávky klienta na iný subjekt vyzve tohto klienta na eventuálne zaplatenie a splnenie si zameškaného záväzku voči banke s upozornením, že v súlade s dikciou ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, pokiaľ aj napriek písomnej výzve banky zostane naďalej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti peňažného záväzku voči banke, môže banka využiť svoje oprávnenie a svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť aj inému subjektu aj bez súhlasu klienta. Práve s prihliadnutím na sledovaný účel a cieľ tejto právnej úpravy - a to je poskytnúť ochranu klientom banky v tom zmysle, že po upozornení na možnosť postúpenia pohľadávky aj bez jeho súhlasu na iný subjekt a na základe vyčíslenia konkrétnej výšky pohľadávky, má klient reálnu možnosť účinne zabrániť postúpeniu pohľadávky a to tým, že svoj dlh voči banke dodatočne uhradí. Klientovi banky sa uvedeným spôsobom poskytuje dostatočný informačný a časový priestor na to, aby mohol predísť, resp. zvrátiť tak závažný

právny následok, akým je postúpenie pohľadávky bankového subjektu na nebankový subjekt. Uvedený výklad zodpovedá okrem iného aj označeniu 14. časti zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, OCHRANA KLIENTOV A BANKOVÉ TAJOMSTVO. Práve takouto formou je ochrana klientov účinne, nielen fiktívne, zabezpečená.

18. S poukazom na vyššie uvedené hodnotí odvolací súd námietku žalobcu, ktorý tvrdil, že za kvalifikovanú výzvu banky v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách možno považovať nie len výzvu zo dňa 23. mája 2018 (č. I. 72), ale aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 16. augusta 2018 (č. I. 21), tak aj výzvu zo dňa 22. augusta 2019 (č. I. 73), ako čiastočne nedôvodnú a zhodne so súdom prvej inštancie je názoru, že za kvalifikovanú výzvu banky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách možno považovať len výzvu zo dňa 22. augusta 2019.

18.1 Odvolací súd konštatuje, že z obsahu výzvy zo dňa 23. mája 2018 síce sekundárne vyplýva, že žalovaný je v omeškaní so splácaním pohľadávky a vyzvaný na zaplatenie sumy 8 925,35 eur (vyčíslenú ku dňu 23. mája 2018) s upozornením na právo banky pristúpiť k realizácii výkonu záložného práva, avšak primárne je obsahom tejto výzvy upozornenie na možnosť úver mimoriadne zosplatniť. Z obsahu oznámenia o mimoriadnom zosplatnení zo dňa 16. augusta 2018 zas sekundárne vyplýva, že žalovaný je v omeškaní so splácaním pohľadávky, avšak primárne je predmetom tohto oznámenia vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru.

18.2 Odvolací súd zdôrazňuje, že vychádzajúc z teleologického výkladu ustanovenia § 92 ods. 8 prvá veta Zákona o bankách, skrz spotrebiteľský charakter zmluvy o úvere a z dôvodu, aby ochrana klienta bola nielen fiktívna, ale skutočne reálne zabezpečená, potom neobstojí argument žalobcu, ktorý považuje výzvu zo dňa 23. mája 2018 a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 16. augusta 2018 za výzvu v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách (pozri napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/266/2020 zo dňa 31. marca 2022 a sp. zn. 4Cdo/75/2020 zo dňa 27. októbra 2022 - rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12CoCsp/36/2020 zo dňa 13. mája 2021 a 15CoCsp/23/2023 zo dňa 19. júla 2023).

19. S poukazom na vyššie uvedený záver sa súd prvej inštancie potom správne zameril na posúdenie, či zo strany právneho predchodcu žalobcu došlo k účinnému doručeniu predmetnej výzvy (zo dňa 22. augusta 2019) do dispozičnej sféry žalovaného. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie nemal v konaní preukázané účinné doručenie výzvy zo dňa 22. augusta 2019 do dispozičnej sféry žalovaného. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil a ustálil tento skutkový stav.

19.1 Žalobca preukazoval doručenie predmetnej výzvy žalovanému doručenkou (č. I. 152). Z doručienky vyplýva, že adresát (právny predchodca žalobcu) doručoval výzvu zo dňa 22. augusta 2019 na adresu žalovaného: I. J. XXX. Zásielka bola odosielateľovi dňa 28. augusta 2019 vrátená z dôvodu, že adresát je neznámy. Žalovaný sa v tejto rovine bránil a tvrdil, že mu predmetná výzva nemohla byť doručená, pretože už predtým dňa 8. marca 2019 prebehla dražba nehnuteľnosti pôvodne v jeho vlastníctve, ktorá predstavovala jeho trvalý pobyt (I. J. XXX), za účelom uspokojenia právneho predchodcu žalobcu, v dôsledku čoho predmetnú nehnuteľnosť nadobudla spoločnosť I., C., ktorá žalovanému v predmetnej nehnuteľnosti zrušila trvalý pobyt. Žalobca sa v tejto rovine v prvoinštančnom konaní bránil s odkazom na všeobecné obchodné podmienky (bod 10. - č. I. 32b), v zmysle ktorých bol zmluvnými stranami dohodnutý inštitút fikcie doručenia, podľa ktorého bolo dojednané, že „klient je povinný oznámiť banke okrem iného adresu ako aj akúkoľvek jej zmenu, v opačnom prípade sa považuje doručenie vykonané na poslednú banke známu adresu za riadne vykonané“ (ďalej aj len „dohoda o fikcii doručenia“).

20. Súd prvej inštancie posúdil dohodu o fikcii doručenia za neprijateľnú zmluvnú podmienku a vychádzal tak z premisy, že ide o absolútne neplatné dojednanie, v dôsledku čoho nemožno považovať doručenie výzvy zo dňa 22. augusta 2019 žalovanému na adresu I. J. XXX za účinné.

21. Žalobca v podanom odvolaní rozporoval záver súdu prvej inštancie, ktorý uviedol, že dohoda o fikcii doručenia má povahu neprijateľnej zmluvnej podmienky. Žalobca tvrdil, že uvedený záver súdu prvej inštancie je v rozpore s judikatúrou a poukázal na Zbierku stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 1/2021, por. č. 4 (ďalej len „R 4/2021“).

22. Podľa R 4/2021 veta prvá, ustanoveniu § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neodporuje a zásade zmluvnej voľnosti zodpovedá aj dohoda spotrebiteľa a veriteľa v spotrebiteľskej zmluve o tom, že pri doručovaní zásielky spotrebiteľovi sa môže uplatniť fikcia doručenia zásielky na poslednú známu adresu spotrebiteľa.

22.1 Najvyšší súd Slovenskej republiky v citovanom rozhodnutí (sp. zn. 5 Cdo 36/2020 zo dňa 15. decembra 2020) sa zaoberal doručovaním jednostranných hmotnoprávných úkonov v oblasti súkromného práva.

22.2 Najvyšší súd Slovenskej republiky v predmetom rozhodnutí (5 Cdo 36/2020) uviedol, že ustanovenie § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka <l.> upravuje režim doručovania hmotnoprávných úkonov. V zmysle uvedeného ustanovenia prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. V danom prípade sa jedná o takzvanú teóriu dôjdenia, a teda pri hmotnoprávných úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti zachytávajúcej právny úkon.

22.3 Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime Občianskeho zákonníka <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=26&p=1009669&f=3>>, resp. celkovo v oblasti súkromného práva predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t. j. že sa dostane do sféry jeho dispozície - už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane. Slovné spojenie „dostane do jeho dispozičnej sféry“ nemožno vykladať v zmysle procesnoprávných predpisov. Je ním potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Právna teória i súdna prax takou možnosťou chápe nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávného úkonu adresátom, ale i také prípady, kedy doručením listu či telegramu, obsahujúceho prejav vôle, do bydliska alebo sídla adresáta či do jeho poštovej schránky, poprípade i hodením oznámenia do poštovej schránky o uložení takej zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávného úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznámil s obsahom hmotnoprávného úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. januára 2011 sp. zn. 5Cdo/129/2010 <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=40&p=3947665>>). Teória dôjdenia vychádza z toho, že z hľadiska pôsobenia (perfektnosti) prejavu vôle nie je dôležitá skutočná vedomosť adresáta právneho úkonu, pretože inak by adresát mohol účinkom prejavu vôle druhého účastníka zabrániť nepreberaním písomností. Dôjdením do sféry vplyvu príjemcu sa rozumie napríklad vhodenie listu do schránky príjemcu alebo dôjdenie mailu na mailovú adresu príjemcu, ak príjemca dal v zmluve najavo, že písomnosti možno posilať aj elektronicky. Rozhodujúce je objektívne hľadisko, t. j. ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právneho úkonu obsahujúceho takýto prejav bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. Pre čas dôjdenia prejavu vôle ďalej platí, že prejav vôle musí dôjsť adresátovi v čase, v ktorom sa podľa obvyklých okolností mohol s obsahom prejavu vôle oboznámiť; záleží teda na tom, kedy adresát mal a mohol predpokladať prijatie prejavu. Dôjdením prejavu vôle do dispozičnej sféry adresáta sa završuje proces účinného doručenia právneho úkonu a od tohto momentu je právny úkon pre konajúci subjekt záväzný a nemožno ho jednostranne odvolať.

22.4 V zmluvnej právnej praxi sa zvyknú v súvislosti s doručovaním právnych úkonov a iných listín v zmluvách používať dojednania upravujúce tzv. fikciu doručenia, podľa ktorej sa zásielka považuje za doručenú bez ohľadu na to, či doručenie (v zmysle faktického prevzatia zásielky) bolo reálne vykonané. V tomto smere možno rozlišovať dve situácie fikcie doručenia, a to: 1/ zásielka sa považuje za doručenú uplynutím vopred určených dní odo dňa jej odoslania, 2/ zásielka sa považuje za doručenú dňom jej vrátenia odosielaťúcemu subjektu z dôvodu neprevzatia adresátom. K prvému spôsobu dojednania fikcie doručenia zaujala súdna prax odmietavé stanovisko, podľa ktorého dohodou zmluvných strán nemožno platne dojednať nevyvrátiteľnú domnienku ani fikciu, že určitá zásielka obsahujúca právny úkon sa považuje za doručenú len na základe jej odoslania bez toho, aby došla do sféry adresáta. Podľa tohto názorového prúdu fikcia doručenia neobstojí ako platne dojednaná pre jej rozpor s ustanovením § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=1350915&f=2>> v spojení s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=1350822&f=2>>. Princíp doručovania právnych úkonov ako podmienka ich účinnosti vyplýva nielen z § 45 Občianskeho zákonníka <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=1350913&f=3>>, ale je jednou z hlavných zásad súkromného práva. Je neprípustné, aby k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností účastníkov právnych vzťahov dochádzalo na základe prejavu vôle konajúceho subjektu bez toho, aby mal

adresát minimálne objektívnu možnosť sa s týmto úkonom oboznámiť - ak má byť určitý právny úkon uskutočnený jednou osobou významný pre inú osobu, musí mať táto osoba aspoň príležitosť spoznať jeho obsah (musí dôjsť do jej dispozičnej sféry). Dispozičná sféra adresáta je vymedzená zmluvne dohodnutým doručovacím režimom, t. j. kontaktnými adresami účastníkov alebo určením kontaktnej osoby (spravidla v záhlaví zmluvy) s tým, že doručenie písomnosti je účinné už tým, že sa doručí do dohodnutého miesta alebo určenej osobe. Týmto okamihom sa zásielka dostáva do sféry adresáta, pričom už nie je dôležité, či sa adresát s obsahom zásielky zoznámil alebo nie. Z podstaty doručovania tak pre účastníkov zmluvného vzťahu vyplýva povinnosť zabezpečiť v danom mieste alebo u určenej osoby prijímanie zásielok. Pri zmene dohodnutého režimu doručovania majú zmluvné strany vzájomnú oznamovaciu povinnosť, aby sa zabezpečila účinnosť doručovania právnych úkonov - zmluvnej strane nemožno pričítať v jej neprospech, že doručovala na pôvodne dohodnutú adresu, ak jej táto zmena nebola včas oznámená (z dôvodu právnej istoty v právnych vzťahov možno odporučiť dojednať notifikačnú povinnosť týkajúcu sa zmien v doručovaní výslovným spôsobom v zmluve). Je neprípustné, aby adresát porušením povinnosti oznámiť novú adresu požíval výhody spočívajúce v zmanení právnych účinkov pre neho nepriaznivých právnych úkonov, a to na úkor konajúcej osoby, ktorá koná v súlade s tým, čo bolo pre doručovanie dohodnuté. Pri druhom spôsobe dojednaní fikcie doručenia je irelevantné, či sa adresát v mieste doručovania skutočne zdržiava - dôležité je to ako vymedzil spôsob prijímania zásielok v zmluve. Predpokladá sa, že ak účastník zmluvy uvedie určitú adresu, tak tým vymedzil svoju dispozičnú sféru, kde má zabezpečenú možnosť oboznámiť sa s doručovanou zásielkou. Opačná argumentácia by totiž viedla k absurdným dôsledkom - zmluvná strana by úmyselne uviedla adresu, na ktorej sa nezdržiava, aby znemožnila účinné doručovanie. Takto dojednanú fikciu doručenia možno istým spôsobom považovať za nadbytočnú, nakoľko pri doručovaní hmotnoprávnych úkonov sa nevyžaduje reálne prevzatie zásielky adresátom - z toho vyplýva, že aj bez takto dojednanej fikcie doručenia sa bude právny úkon považovať za doručený bez ohľadu na jeho faktické prevzatie, ak dôjde do dispozičnej sféry adresáta. Konceptcia Občianskeho zákonníka <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=26&p=1009669&f=3>> je postavená na dispozitívnosti väčšiny jeho ustanovení, pričom v mnohých prípadoch je ponechané na zmluvnej slobode účastníkov, akým spôsobom pre svoje záväzkové vzťahy zákonnú úpravu modifikujú. V súlade s ustanovením § 2 ods. 3 Občianskeho zákonníka <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=1350578&f=3>> si totiž účastníci môžu vzájomné práva a povinnosti upraviť dohodou odchyľne od zákona, ak to zákon výslovne nezakazuje a ak z povahy ustanovení zákona nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. Z povahy ustanovenia § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka <<https://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=1350915&f=3>> vyplýva, že ide o kogentné ustanovenie, ktoré nepripúšťa odchylnú dohodu zmluvných strán v podobe fikcie doručenia. Právna konštrukcia doručovania upravená týmto ustanovením totiž zabezpečuje spravodlivé vyvažovanie záujmov zmluvných strán. Adresátovi právneho úkonu poskytuje možnosť oboznámiť sa s obsahom právneho úkonu a taktiež istotu, aby účinky daného právneho úkonu nenastali bez toho, že mu to nebolo umožnené. Subjekt realizujúci právny úkon má na druhej strane istotu, že doručovaný právny úkon sa stane právne perfektným a vyvolá zamýšľané právne následky aj v prípade, že sa adresát vyhýba prevzatíu zásielky, príp. zmarí jej doručenie hoci i z nebanlivosti (napr. zmenou doručovacej adresy bez oznámenia tejto skutočnosti druhej zmluvnej strane). Tu je potrebné poukázať práve na požiadavku právnej istoty na strane adresáta, aby sa mohol s prejavom vôle oboznámiť, ale zároveň sa chráni aj právna istota odosielateľa v tom zmysle, že ak sa adresát mal možnosť (príležitosť) oboznámiť s prejavom vôle, ale sa tak nestalo, prejav vôle sa považuje za účinný. Pritom nie je podstatné, či sa adresát s obsahom zásielky aj skutočne oboznámil. Je potrebné si však uvedomiť, že v prípade sporu o doručení písomnosti bude dôkazné bremeno o doručení zaťažovať odosielateľa. Je preto vhodné, aby odosielateľ vhodným spôsobom doručenie zásielky adresátovi zdokumentoval, resp. ju vedel relevantne preukázať.

23. Odvolací súd, vychádzajúc z citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 36/2020 zo dňa 15. decembra 2020, dospel k záveru, že dohodu o fikcii doručenia v posudzovanom prípade nemožno posúdiť ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, keďže jej obsah neodporuje ustanoveniu § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože nespôsobuje nevýhodnosť pre spotrebiteľa a rešpektuje zásadu zmluvnej voľnosti strán (pozri bod 11.4 a 11.5 citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky). Z uvedeného dôvodu odvolací súd uvádza, že je potrebné prisvedčiť námietke žalobcu o tom, že dohoda o fikcii doručenia nemá povahu neprijateľnej zmluvnej podmienky.

24. Je však potrebné v posudzovanom prípade zdôrazniť, ako vyplýva aj z vyššie citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, že dohoda o fikcii doručenia nemôže upravovať právne vzťahy strán v rozpore s kogentnou úpravou ustanovenia § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takého dojednanja (§ 39 Občianskeho zákonníka).

25. Z predmetného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 4/2021) vyplýva, že podmienkou účinného doručenia hmotnoprávneho úkonu do dispozičnej sféry adresáta je objektívna možnosť adresáta oboznámiť sa obsahom doručovaného úkonu. Z výkladu podaného dovolacím súdom vyplýva, že dispozičnou sférou je vo všeobecnosti adresa uvedená zmluvnou stranou, ktorá má v prípade zmeny tejto adresy notifikačnú povinnosť (ak si ju zmluvné strany dohodli). Súčasne s tým však platí, že u osoby adresáta musí byť zachovaná objektívna možnosť oboznámiť sa s obsahom doručovaného úkonu. Táto podmienka je premietnutá vo všeobecnosti (ak adresát zásielku neprevezme) vzhodením listu do schránky, vzhodením oznámenia do poštovej schránky o uložení zásielky a pod. Obdobný právny názor zastal dovolací súd aj v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo 129/2010 zo dňa 28. januára 2011 (R 3/2011).

26. Odvolací súd, rešpektujúc výklad najvyšších súdnych autorít uvádza, že v posudzovanom prípade nemožno považovať doručenie výzvy zo dňa 22. augusta 2019 do dispozičnej sféry žalovaného za účinne doručené, pre rozpor s ustanovením § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

27. V predmetnej veci bolo zistené, že dispozičnou sférou žalovaného bola v zmluve o úvere uvedená adresa I. J. XXX, v nehnuteľnosti ktorej mal žalovaný trvalý pobyt (ďalej len „predmetná nehnuteľnosť“). Právny predchodca žalobcu v pozícii záložného veriteľa realizoval výkon záložného práva k predmetnej nehnuteľnosti, pričom dňa 8. marca 2019 prebehla dražba predmetnej nehnuteľnosti na subjekt I., C., ktorý zrušil žalovanému v predmetnej nehnuteľnosti trvalý pobyt. V konaní bolo podľa odvolacieho súdu preukázané, že v čase keď právny predchodca žalobcu doručoval žalovanému na adresu I. J. XXX výzvu zo dňa 22. augusta 2019, žalovaný na uvedenej adrese už nebýval, a to z dôvodu predchádzajúcej dražby predmetnej nehnuteľnosti, ktorá sa realizovala v prospech právneho predchodcu žalobcu. Skutočnosť, že žalovaný sa na uvedenej adrese skutočne „objektívne“ nezdržoval preukazuje samotná doručka (č. l. 152), z ktorej vyplýva, že zásielka bola odosielateľovi vrátená z dôvodu, že adresát je neznámy. V tomto smere je potrebné poukázať na ustanovenie § 34 ods. 3 písm. d) zák. č. 324/2011 Z. z. o poštových službách v znení neskorších predpisov, podľa ktorého „Poštovú zásielku nemožno dodať adresátovi, ak adresáta na adrese uvedenej na poštovej zásielke nemožno zistiť a nemožno ju ani doposlať na inú známu adresu, ak má adresát právo na doposlanie poštovej zásielky“. Odvolací súd dodáva, že v prípade, ak sa zásielka vrátila odosielateľovi z dôvodu, že adresát je neznámy, ide o situáciu, ktorá prezumuje, že adresát z určitého dôvodu nie je na uvedenej adrese objektívne dohľadateľný. Na rozdiel od iných situácií, (napr. keď adresát napriek doručenému oznámeniu o uložení poštovej zásielky si túto v odbernej lehote neprevzal, alebo adresát odoprel prevziať zásielku), ktoré súdna prax jednoznačne považuje za zavŕšenie procesu doručenia do dispozičnej sféry adresáta, zastáva posudzovaná skutočnosť osobitné postavenie. Táto osobitosť vychádza zo situácie, v rámci ktorej sa žalovaný v čase doručovania predmetnej výzvy preukázateľne a objektívne na uvedenej adrese nenachádzal, a to práve z dôvodu dražby predmetnej nehnuteľnosti iniciovanej právnym predchodcom žalobcu. Žalovaný nemal objektívne možnosť oboznámiť sa obsahom predmetnej výzvy, pretože v posudzovanom prípade došlo k radikálnemu zásahu do obydla žalovaného (ktoré predstavovalo súčasne jeho dispozičnú sféru) zo strany právneho predchodcu žalobcu, ktorý inicioval dražbu predmetnej nehnuteľnosti, a ktorá bola už pred doručovaním predmetnej výzvy, t. j. 8. marca 2019, vydražená na spoločnosť I., C., ktorá zrušila žalovanému trvalý pobyt. Na strane žalovaného tak došlo jednoznačne k zmene „zmluvne“ vymedzenej dispozičnej sféry z okolností nezávislých od vôle žalovaného. V tomto smere potom nie je možné aprobovať ani žalobcom explikovanú procesnú obranu o „zmluvnej“ povinnosti žalovaného oznámiť zmenu adresy, keďže k zmene dispozičnej sféry nedošlo subjektívne zo strany žalovaného. Odvolací súd v tejto rovine dopĺňa, že aj dovolací súd v rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 36/2020 zo dňa 15. decembra 2020 skonštatoval, že notifikačná povinnosť o zmene doručovacej adresy strán (ak bola dojednaná) má povahu sankčnú, ktorá má chrániť právnu istotu odosielateľa pred konaním adresáta v úmysle zabrániť účinnému doručeniu preňho nepriaznivých právnych úkonov. S prihliadnutím pritom na povahu prejednávanej veci nemožno podľa názoru odvolacieho súdu dospieť k záveru, že okolnosti pre ktoré žalovanému nebolo možné doručiť predmetnú výzvu spočívali v konaní, resp. v úmysle žalovaného zabrániť účinnému doručeniu predmetnej výzvy.

28. Aplikujúc vyššie uvedené úvahy dospel odvolací súd k záveru, že nedošlo k účinnému doručeniu predmetnej výzvy do dispozičnej sféry žalovaného. Zo strany žalovaného nedošlo k vedomému konaniu, ktorého priamym následkom by bola zmena jeho dispozičnej sféry. Žalovaný sa v čase doručovania predmetnej výzvy na uvedenej adrese objektívne nezdržoval a súčasne nedošlo k takému vykonaniu úkonu doručovania, ktoré by hodnoverne tento proces zavŕšilo (napr. vloženie oznámenia do poštovej schránky o uložení poštovej zásielky a pod.). U žalovaného nemožno skonštatovať subjektívne porušenie jeho zmluvných povinností v miere, ktorá by pripúšťala aplikáciu dohody o fikcii doručenia dojednanej vo všeobecných obchodných podmienkach. Preto, ak žalobca tvrdil, že k doručeniu predmetnej výzvy došlo s poukazom na „dohodnutú“ fikciu doručenia dňa 28. augusta 2019, s týmto tvrdením sa odvolací súd nestotožňuje, a konštatuje, že dohodnutá fikcia doručenia, ktorá prezumuje doručenie hmotnoprávneho úkonu bez ohľadu na to, či mal adresát objektívnu možnosť sa s obsahom úkonu oboznámiť, je v rozpore s kogentnou úpravou v zmysle ust. § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ergo je v dotknutom rozsahu absolútne neplatná (§ 39 Občianskeho zákonníka). Z vyššie uvedeného dôvodu, zhodne so súdom prvej inštancie, považoval odvolací súd doručenie výzvy zo dňa 22. augusta 2019 žalovanému za neúčinné.

29. Odvolací súd, vychádzajúc z vyššie uvedeného konštatuje, že žalobca, resp. jeho právny predchodca si nespĺnil povinnosti vyplývajúce mu zo Zákona o bankách, keď nepreukázal účinné doručenie výzvy banky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 predmetného zákona žalovanému. Keďže v posudzovanej veci došlo k postúpeniu žalovanej pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu (banky) na žalobcu (nebankový subjekt) v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 Zákona o bankách, dospel odvolací súd k záveru o neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok pre rozpor so zákonom v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho žalobca v spore nedisponuje aktívnou vecnou legitímáciou, a preto ak súd prvej inštancie žalobu zamietol, rozhodol tak vecne správne. Keďže žaloba bola v posudzovanom prípade zamietnutá pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore, ako následok nepreukázania doručenia výzvy banky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách žalovanému, odvolací súd sa s ďalšími odvolacími námietkami už nezaoberal, nakoľko pre rozhodnutie vo veci samej už nemali relevantný význam.

30. Sumarizujúc vyššie uvedené dôvody, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu nie je spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku, a keďže napadnutý rozsudok je vo výroku (I.) a v závislom výroku (III.) o trovách prvoinštančného konania vecne správny, odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

31. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 ods. 1 CSP) a procesne plne úspešnému žalovanému v odvolacom konaní, priznal voči procesne neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pričom o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne samostatným uznesením súd prvej inštancie.

32. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).